

for, at der ikke skulle være beskæftigelse til alle, turde være ubegrundet i det lange løb“, og postulatet motiveres, så man bliver uforbederlig optimist.

Som en rød tråd gennem bogen lyder der en formaning, man mærker den løftede pegefinger: *Planlæg!* Uden planlægning *såvel på kort som langt sigt* kan en virksomhed ikke ledes effektivt. Ingen kan med nogensomhelst ret sige, at bogen ikke har bud til ham, fordi hans virksomhed er for lille, hvilket da også yderligere understreges af et afsnit, der hedder: „Den mindre virksomhed“.

Bemærkelsesværdig er anbefalingen af statistisk kontrol af effektiviteten pr. arbejdstime og pr. indsat mængde af råvarer i stedet for kontrol gennem regnskabet. Skal det opfattes som et opgør med standardomkostningsregnskabet?

Bogen har som undertitel: „En bog om dynamisk virksomhedsledelse“, og den rummer selv både dynamik og dynamistof. Den findes ikke i handelen, men må siges at være gangen til biblioteket vel værd.

Werner Bachmann.

R. G. D. Allen, *Mathematical Economics*, MacMillan & Co., Ltd., London 1956. 768 sider. Pris: 63 sh.

Der findes blandt økonomer, som interesserer sig for matematisk økonomi, to alternative pædagogiske opfattelser: Nogle mener, at matematik er matematik og ikke andet end det; derfor må økonomer, der skal arbejde med dette instrument, studere matematik direkte. Andre mener, at når økonomer skal lære matematik, så bør dette ske i umiddelbar tilslutning til økonomien, således at man hele tiden kan se det relevante i at beherske dette instrument, hvortil kommer, at man akkurat lige så godt kan indeksere matematikken ved eksempler hentet fra økonomien og så lære økonomi samtidig.

Allen hylder den sidste opfattelse. Det viste han klart i sin bog fra 1938 (*Mathematics for Economists*), som stadig er et

uovertruffet arbejde i sin art. Og han viser det måske endnu stærkere i det her anmeldte arbejde, hvor økonomien indtager en så dominerende plads, at bogen med rette er kommet til at hedde *Mathematical Economics*, cfr. 1938-bogens titel. (Den danske lærebog – P. Nørregaard Rasmussen og Lauge Stetting, *Matematik for økonomer*, København 1958 – er også skrevet ud fra denne Allen'ske opfattelse, som alt andet ufortalt har den fordel, at det her ved bliver muligt at fastholde de studendes interesse for faget. Notabene: Forudsat de studerende virkelig alvorligt interesserer sig for økonomi).

Allen's 1938-bog har den for en lærebog fortrinlige egenskab, at den ikke alene er en indføring i området, men tillige kan anvendes som en udmærket matematisk håndbog, man kan blive ved at vende tilbage til. Om det samme vil gælde for denne bog, kan man først sige efter længere tids erfaring. Men der synes at være gode muligheder, ikke alene p. g. af en fyldig indholdsfortegnelse og et index, men tillige (og særligt) fordi bogen er skrevet i en form, som tillader dette. Den er i højere grad en samling af en række afsluttende, mindre afhandlinger, end det er en fra begyndelsen til enden sammenhængende fremstilling.

Dette er delvis en følge af, at bogen i betydeligt omfang bygger videre på eller supplerer 1938-bogen, idet den giver en behandling af sådanne dele af matematikken, som i den ældre bog blev uomtalt eller i hvert fald kun fik en ganske kort omtale. Det drejer sig om komplekse tal (kap. 4), differential- og differensligninger (kap. 5 og 6), matricer (kap. 12 og 13) samt spilteori (kap. 15). Disse kapitler giver rent (eller næsten rent) matematiske fremstillinger. De resterende af de 20 kapitler er blandet matematik og økonomi. d.v.s. fremstillinger af dele af matematisk økonomi – og her igen sådanne dele, som (bl. a. p. g. af udviklingen i de sidste 20 år) ikke finder en tilstrækkelig be-

for, at der ikke skulle være beskæftigelse til alle, turde være ubegrundet i det lange løb“, og postulatet motiveres, så man bliver uforbederlig optimist.

Som en rød tråd gennem bogen lyder der en formaning, man mærker den løftede pegefinger: *Planlæg!* Uden planlægning *såvel på kort som langt sigt* kan en virksomhed ikke ledes effektivt. Ingen kan med nogensomhelst ret sige, at bogen ikke har bud til ham, fordi hans virksomhed er for lille, hvilket da også yderligere understreges af et afsnit, der hedder: „Den mindre virksomhed“.

Bemærkelsesværdig er anbefalingen af statistisk kontrol af effektiviteten pr. arbejdstime og pr. indsat mængde af råvarer i stedet for kontrol gennem regnskabet. Skal det opfattes som et opgør med standardomkostningsregnskabet?

Bogen har som undertitel: „En bog om dynamisk virksomhedsledelse“, og den rummer selv både dynamik og dynamistof. Den findes ikke i handelen, men må siges at være gangen til biblioteket vel værd.

Werner Bachmann.

R. G. D. Allen, *Mathematical Economics*, MacMillan & Co., Ltd., London 1956. 768 sider. Pris: 63 sh.

Der findes blandt økonomer, som interesserer sig for matematisk økonomi, to alternative pædagogiske opfattelser: Nogle mener, at matematik er matematik og ikke andet end det; derfor må økonomer, der skal arbejde med dette instrument, studere matematik direkte. Andre mener, at når økonomer skal lære matematik, så bør dette ske i umiddelbar tilslutning til økonomien, således at man hele tiden kan se det relevante i at beherske dette instrument, hvortil kommer, at man akkurat lige så godt kan indeksere matematikken ved eksempler hentet fra økonomien og så lære økonomi samtidig.

Allen hylder den sidste opfattelse. Det viste han klart i sin bog fra 1938 (*Mathematics for Economists*), som stadig er et

uovertruffet arbejde i sin art. Og han viser det måske endnu stærkere i det her anmeldte arbejde, hvor økonomien indtager en så dominerende plads, at bogen med rette er kommet til at hedde *Mathematical Economics*, cfr. 1938-bogens titel. (Den danske lærebog – P. Nørregaard Rasmussen og Lauge Stetting, *Matematik for økonomer*, København 1958 – er også skrevet ud fra denne Allen'ske opfattelse, som alt andet ufortalt har den fordel, at det her ved bliver muligt at fastholde de studendes interesse for faget. Notabene: Forudsat de studerende virkelig alvorligt interesserer sig for økonomi).

Allen's 1938-bog har den for en lærebog fortrinlige egenskab, at den ikke alene er en indføring i området, men tillige kan anvendes som en udmærket matematisk håndbog, man kan blive ved at vende tilbage til. Om det samme vil gælde for denne bog, kan man først sige efter længere tids erfaring. Men der synes at være gode muligheder, ikke alene p. g. af en fyldig indholdsfortegnelse og et index, men tillige (og særligt) fordi bogen er skrevet i en form, som tillader dette. Den er i højere grad en samling af en række afsluttende, mindre afhandlinger, end det er en fra begyndelsen til enden sammenhængende fremstilling.

Dette er delvis en følge af, at bogen i betydeligt omfang bygger videre på eller supplerer 1938-bogen, idet den giver en behandling af sådanne dele af matematikken, som i den ældre bog blev uomtalt eller i hvert fald kun fik en ganske kort omtale. Det drejer sig om komplekse tal (kap. 4), differential- og differensligninger (kap. 5 og 6), matricer (kap. 12 og 13) samt spilteori (kap. 15). Disse kapitler giver rent (eller næsten rent) matematiske fremstillinger. De resterende af de 20 kapitler er blandet matematik og økonomi. d.v.s. fremstillinger af dele af matematisk økonomi – og her igen sådanne dele, som (bl. a. p. g. af udviklingen i de sidste 20 år) ikke finder en tilstrækkelig be-

handling i 1938-bogen. De behandlede emner er: Dynamiske modeller (kap. 1), multiplikator og accelerator (kap. 2 og 3), konjunkturmodeller (kap. 7-9), ligevægts-teori (kap. 10), input-output (kap. 11), lineær programmering (kap. 16 og 17), omkostnings- og værditeori (kap. 18 og 19) samt summationsproblemet (kap. 20). I et appendix gives en indføring i operatorregning, mens et andet appendix giver løsninger for de mange opgaver, som findes spredt rundt i bogen. Hvert kapitel ledsages af en kort bibliografi.

Som det vil fremgå, har denne bog bl. a. karakter af et supplementsbind til den ældre bog, som også bør læses først, for så vidt som den nye bog er vanskeligere og forudsætter en træning og viden svarende nogenlunde til 1937-bogen. Når den nye bog kræver mere af sine læsere, hænger det først og fremmest sammen med, at det behandlede stof er vanskeligere, hvorfor man sætter så meget større pris på den helt enestående klarhed.

Det kan virke tilfældigt her at fremhæve noget frem for noget andet. Men det må nævnes, at man næppe noget sted finder en bedre fremstilling af lineær programmering (kap. 16). Ligeledes er kapitlerne 2 og 3 om multiplikator og accelerator af høj standard. På den anden side er fremstillingen af lineær afhængighed mellem vektorer måske lovlig knap. Man kunne også ønske, at en pædagog af Allens format havde søgt at give en fremstilling af stokastiske processer. — Hvorom alting er, man åbner bogen med store forventninger. Man skuffes ikke, men sætter den på hylden glædende sig over også at have en håndbog af høj karat.

P. Nørregaard Rasmussen.

C. Northcote Parkinson: Parkinsons Lov.
Forlaget Fremad. 118 s. ill. Kbhvn. 1958.

Det er med dyb beundring og respekt for videnskaben i al almindelighed og professor Parkinson i særdeleshed, at man af-

slutter læsningen af sidstnævntes lov. Mage til seriøst og systematisk forskningsarbejde har sjældent set dagens lys. Når man samtidig tager i betragtning, hvor alsidigt det behandlede stof er uden på nogen måde at virke spredt eller usammenhængende, må det indrømmes, at det virkelig er lykkedes forfatteren at producere et fremragende værk.

Trods den nævnte alsidighed tør man nok påstå, at bogen i særlig grad henvender sig til sociologisk interesserede. Indenfor det sociologiske fagområde bringes der her ganske opsigtsvækkende oplysninger, der sikkert inden kort tid vil blive medregnet til det helt elementære stof.

Under behandlingen af udvælgelseslæren gøres der rede for tre forskellige metoder: Intelligenstestning, psykologiske interviews og den moderne kinesiske metode. Professor Parkinson kan desværre ikke anbefale nogen af de tre metoder, men mener dog, at man ved videreudvikling af den kinesiske metode kan nå til den rette måde at foretage udvælgelsen på.

I afsnittet „Personlighedssortering“ eller „Cocktailformlen“ redegøres der for menneskers adfærdsmønster gennem åbenbaringen af teorien om *Uenstredriften* og *Midtundvigelsesdriften*. Disse to drifter spiller en så stor rolle for kortlæggelsen af adfærdsmønstret, at det er uforståeligt, man ikke før har taget dem i betragtning.

Tro ikke, at Parkinson kun er verbaløkonom eller verbalsociolog. Næh — han er skam også godt bevandret i symbolernes verden og evner i forbløffende grad at udvikle matematiske formler. Det får man et gribende indtryk af allerede i første afsnit af bogen — det der har givet den navn — „Parkinsons Lov“. Loven er en formel, der vel nok i særlig grad er af interesse for unge ambitiøse nybegyndere indenfor den offentlige administration: Parkinson siger nemlig, at han efter nøje empiriske undersøgelser har fundet frem til følgende personlighedsformel i et offentligt administrationskontor i fredstid: